

Nr 237.

Av friherre **Barnekow, m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts
förslag till lag om arbetstidens begränsning.

Det förslag till ändrade bestämmelser i lagen om arbetstidens begränsning, som förelagts riksdagen i Kungl. Maj:ts proposition nr 359 och som föranletts av riksdagens sistlidet år avlåtna skrivelse, betecknar visserligen ett steg i rätt riktning, men kan svårigen betraktas som någon tillfredsställande slutgiltig lösning.

Enligt vårt förmenande kvarstår sålunda fortfarande under lagens tillämpning vidsträckta områden, där frivillig överenskommelse mellan arbetsgivare och arbetstagare bör kunna medgivas i större omfattning än som innefattas i förslaget. Detta tillmötesgår ej heller den i motionerna vid föregående års riksdag uttalade önskan, att man ej borde överlämna till ett ämbetsverk en allt för vidsträckt befogenhet att fatta beslut, som kunna fördyra vår produktion. Vi vilja här framhålla, att lagen odisputabelt är till gagn, då det gäller hälsofarliga arbeten, bergsbruk, gruvdrift och storindustri i allmänhet. Varemot om arbetstiden å en del andra områden, som nu omfattas av lagen, bleve beroende av fri överenskommelse, detta blott skulle vara till gagn, och lätta arbetsrådets svåra domaruppgift och förhindra de överträdelser av lagen som nu otvivelaktigt äga rum.

Även om arbetsrådet under den provisoriska lagens återstående giltighetstid lämnar medgivanden i den utsträckning som är möjligt, skulle dock å många områden kvarstå en allt annat än önskvärd känsla av osäkerhet.

Den nyhet i lagförslaget, som är mest anmärkningsvärd och fullt ger stöd åt vår förut uttalade mening, att rätt till frivillig överenskommelse inom angivna gränser, icke kan betraktas som brott mot principen eller rubba lagens grunder, återfinnes i 9 §. Här kan enligt förslaget Kungl. Maj:t lämna medgivande till rikssammanslutningar av
Bihang till riksdagens protokoll 1921. 3 saml. 88 häft. (Nr 236—238). 3

arbetare och arbetsgivare, som äro ense om eftergift. Man frågar sig ovillkorligen inför detta, varför ett sådant medgivande skall begränsas till att omfatta allenast dylika rikssammanslutningar. Med vår politiska övertygelse och därmed förbundna frihetskrav anse vi en sådan utveckling föga önskvärd.

Med hänsyn till den korta tid, som återstår av den provisoriska lagens giltighetstid och då frågan sålunda i hela sin omfattning snart nog måste bringas inför riksdagens förnyade prövning, anse vi oss icke böra påyrka en förnyad utredning i det syfte, som innefattades uti motionen nr 77 i första kammaren och nr 252 i andra kammaren till fjolårets riksdag, utan vilja i stället i anslutning till socialstyrelsens och departementschefens uttalade mening beträffande förenämnda 9 § påyrka en utformning, som kan främja en något vidare och mjukare tillämpning av arbetstidslagen ifråga om arbete och rörelse, som innefattas uti 5 och 6 §§. Vi anse också en sådan tolkning av sistnämnda § ofrånkomlig, att säsongarbete i allmänhet bör hänföras till mom. 3.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes vördsamt,

att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 359 måtte besluta sådan ändring i § 9 i förslag till lag om arbetstidens begränsning, att eftergift må lämnas icke allenast däri åsyftade rikssammanslutningar, utan jämväl enskilda företag, arbete och rörelse, som anses hänförligt till 5 och 6 §§, när det visas att arbetsgivare och arbetare träffat överenskommelse om arbetstidens längd,

samt att vederbörande utskott måtte formulera erforderlig lagtext.

Stockholm den 18 maj 1921.

<i>R. Barnékow.</i>	<i>N. A. Bondeson.</i>	<i>Jöns Pålsson.</i>
<i>K. A. Nilson.</i>	<i>Edw. Larson.</i>	<i>Åke Ingeström.</i>
<i>S. M. Pettersson.</i>	<i>August Johansson.</i>	<i>Elof B. Andersson.</i>